

Горан Деспотовски (1972)

Дипломирао је сликарство 1999. године на Академији уметности у Новом Саду. Постдипломске студије завршио је 2003. године на истој академији. Члан је УЛУС-а и УЛУВ-а од 1999. године. Излагао је на четрдесет самосталних и више колективних изложби у земљи и иностранству од којих издвајамо: Галерија савремене ликовне уметности, Ниш; Галерија Алкатраз, Метелкова, Љубљана, Словенија; Дом омладине, Београд; Музеј савремене уметности Војводине, Нови Сад; Галерија Пигмалион, Темишвар, Румунија; Minnesota State University, Mankato, U.S.A; Универзитет у Печују, Мађарска; Landesmuseum Joanneum - Kunstlerhaus, Грац, Аустрија. Више пута је награђиван. Аутор је пројеката: *Разлике*, *Слика и Књига* Академије уметности у Новом Саду. Од 2004. године запослен је на Академији уметности у Новом Саду, а од 2009. године ради као доцент на Катедри за сликарство.

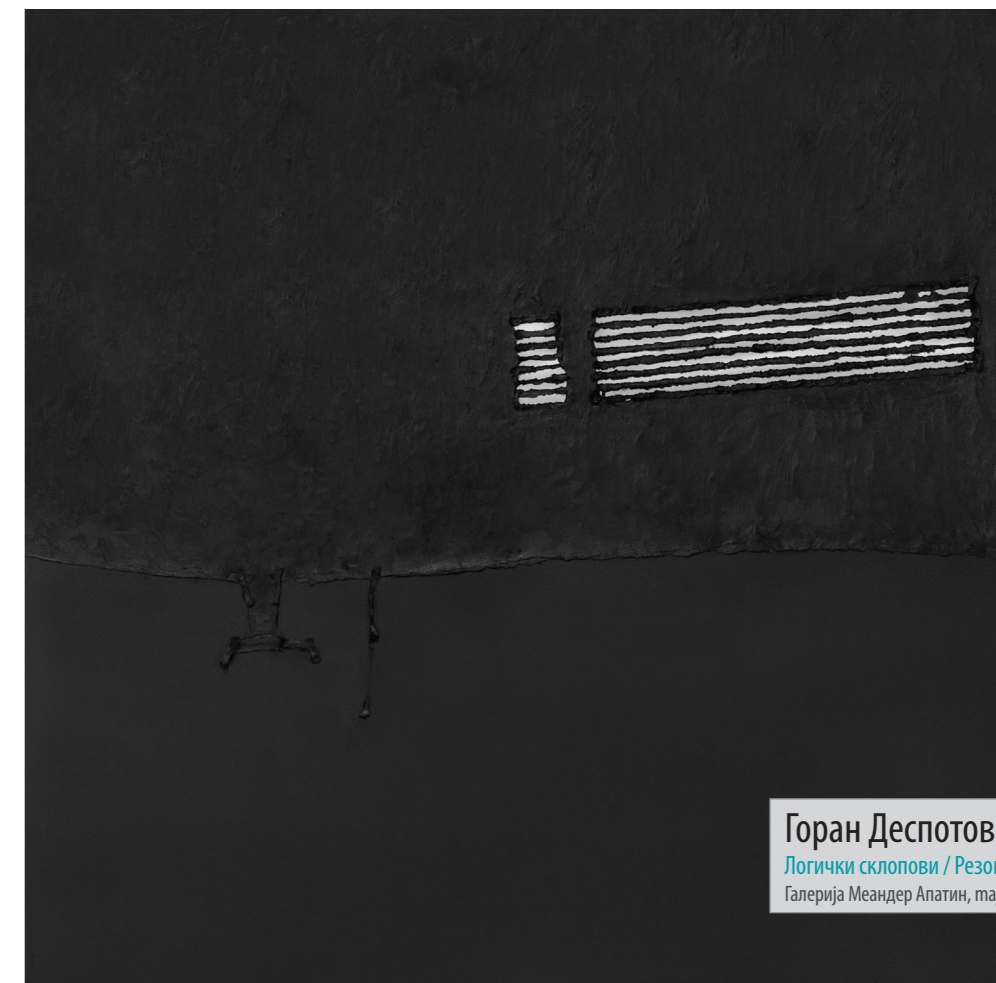
art@gorandespotovski.com
www.gorandespotovski.com

Галерија
Меандер
Апатин

Галерија Меандер Апатин, Петефи Шандора 4
25260 Апатин; Тел: 025/773923
www.kulturaapatin.com
galerijameander@yahoo.com
kulturnicentarapatin@yahoo.com

Савет Галерије: Данијела Цветковић, Јелена Поповић Шимић,
Радмила Савчић, Јована Дробац, Милан Зулић, Нино Кустурица
Издавач: Општински културни центар Апатин
За издавача: Нино Кустурица
Штампа: Бирограф Апатин
Тираж 100

Горан Деспотовски
Логички склопови / Резонанта
Галерија Меандер Апатин, мај 2014.

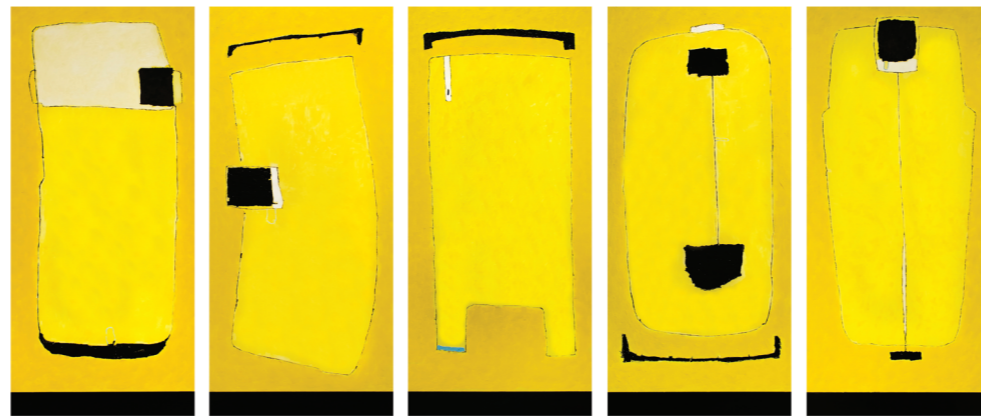
Већ близу две деценије Горан Деспотовски налази се у самом врху наше савремене уметности, који се види кроз бројне акције, ауторске пројекте, самосталне презентације, а нарочито по томе што су његова дела излагана у скоро свим значајним, тематским, групним изложбама на којима се презентује актуелно визуелно стваралаштво. Разлоге тој уметничкој афирмацији треба тражити у јединству или поклапању две чињенице, пре свега његовог уметничког порива ка оригиналном, посебном изразу са способношћу да сублимира јетко и снажно, појаве у друштву, што су се догодиле од прелома два миленијума до данас. Отуда је његов

опус различит у тематици, потом по формалном концепту и у вишедисциплинарној уметничкој представи са сликарским, скулптуралним, и другим медијалним и визуелним елементима. Његова дела су директна, лако читљива, обрађају се посматрачу, појединцу коме чак не треба посебно уметничко образовање. Често изазива тескобу, мрачне мисли о суноврату човечанства, призоре безнађа и сам нихилизам. Али и са невероватном лакоћом интервенише и успоставља пиктуралне релације бавећи се самом ликовном проблематиком. Користи препознатљиве објекте и појмовне симболе, обликује у скулптуралне и језичке форме, комбинује према датом простору у различите „инсталације“ да би дефинисао одређену друштвену појаву, општи појам или осећање. Његов духовни склоп није уперен против изазова савремене технологије (материјала, комуникације, електронике), њених физичких карактеристика и употребних потенцијала. Напротив, уметнику она представља огроман материјални ресурс.

Један сегмент овако разуђеног опуса и исто толико различитих импулсивних уметничких трагања јесте ова изложба коју чине серија дела „Логички склопови“ и „Резонанте“. Као што сам наслов дела говори ова дела су се појавила изненадно, зачуђујуће и неубичајено за овог уметника. До тада

као да је антагонистички склоп црно белог постао досадан, као уобичајена комбинација у различитим формама. Изазовно понудио је комбинацију жуте боје са дозираном количином црне и још мање беле. И изазовно је понудио идеју о повратку слике са другачијом перцепцијом. Са разлогом кажем повратак слике, зато што је она у савременој ликовној продукцији у класичном смислу постала незанимљива за већину квалитетних уметника. Али Деспотовски не мисли тако. Пре свега обликује изложбени простор испуњавајући га овим делима различитих формата у различитим ритмичним креацијама, као логичним низовима, склоповима

и загонеткама. И свака појединачна слика је једна од могућих логичних варијанти, рационалног односа између звучних боја, линије и геста. Ова интелигентна и духовита креација, уосталом као и све што је радио до сада, брзо успоставља комуникацију са гледаоцем. Тако да неми посматрач буде једноставно „заведен“ и увучен у идеју и смисао живота уметничког дела. На крају та социјална потка увек избије на површину, као мерило и ослонац ове уметности, када се дубоко загледа у њену суштину.

Радмила Савчић

